

tagende ere udrede. Inden den Tid, da Rigsdagen og Ministeriet tog den Bestemmelse, at for Fremtiden skulde Communerne deeltage i saadanne Indretninger, som vel ere gavnlige for Staten i det Hele, men tillige af særdeles Interesse for de enkelte Communer. Det, der nu her er opført, er saa ringe en Sum, at jeg ikke troer, man i den Henseende kan eller bør tilføie Noget i Finantsloven. Hvad det angaaer, at den ærede Landstingsmand har troet, at det kunde fordeles efter de Regler, der ere bestemte i Lov af 8de Marts 1856 § 5, nemlig den Lov, der angaaer Løgstør Canal, saa troer jeg ikke det kan gaae an; thi der er jo faktisk visse Bestemmelser for hvert Herred og Distrikt, der skulle bidrage dertil efter de indhentede Erklæringer fra vedkommende Amtsråd og Amtmand, og deri er ikke noget saadant bestemt Princip, at en vis Deel af det tilstødende skulde udrede en vis Sum, men der er bestemt visse Dele af det hele Beløb, efter som det maa antages, at Vedkommende have mere eller mindre Nytte af Foretagendet, men nogen Regel er der ikke anført i denne Bestemmelse i Paragraphen. Hvad det Spørgsmaal angaaer, som den ærede Landstingsmand har gjort mig med Hensyn til den Udgift, der skulde medgaae til Løgstør Canal, da har han allerede selv antydnet, hvad jeg væsentlig vilde have at sige derimod, at jeg for Diebliffet ikke kan vide, om der vil medgaae Mere til Anlægget af Løgstør Canal, end der er paaregnet i Loven af 8de Marts 1856, men saameget er vist, at hvis der skal medgaae noget Mere, maa dette Mere først bevilges af Rigsdagen, og da er det den rette Tid til at optage Spørgsmaalet om, hvorvidt Communerne skulle bidrage mere end $\frac{1}{3}$ af den Sum, som fra først af er beregnet. Efter Udtykkelsen i Loven synes deres Bidragspligt ikke at være indskrænket dertil.

Madvig: Jeg skal ikke komme tilbage til hvad der blev talt under første Behandling af denne Sag; jeg indrømmer den ærede Landstingsmand, der sidder kraas over for mig (Nørgaard), at vi komme ikke blot med en vis Ret og Pligt som Mænd, men med mange Rettigheder og Pligter. Iblandt disse Pligter

er den ene, at vi skulle høre, hvad de Mænd sige, mod hvem vi tale. Jeg troer ikke, at jeg har sagt, at den ærede Landstingsmand talte ufornuftigt; jeg har ikke sagt, at den ærede Landstingsmand talte som den Blinde om Farverne; jeg har ikke sagt, at der ingen Commune Helsingør er; jeg har sagt, at naar der er Tale om Communer, der skulle udrede Noget til Bøgestrømmens Opdydding, saa kunne de Communer ikke paavises, og hvad Helsingør angaaer — nu vil jeg bede den ærede Landstingsmand ret vel lægge Mærke til det — har jeg aldeles ikke sagt, at der ikke var nogen Commune Helsingør, og heller ikke, at Kommunen Helsingør ikke havde Nytte af Havnen; men jeg har sagt, at Havnen ikke tilhører Helsingørs Commune, og at altsaa Arbeidet ikke foretages ved Kommunens Eiendom, men ved en Statsieendom. Men jeg var derhos meget forsigtig, thi jeg sagde udtrykkelig, at det laa ganske klart for, at Staten i dette Dieblif sandsynligvis ikke vilde foretage noget saadant Arbeide derne, uden ogsaa for i dette Dieblif at komme Kommunen noget til Hjælp. Det er, hvad jeg sagde. Jeg nægtede altsaa slet ikke, at der var en Commune Helsingør, jeg nægtede heller ikke, at dette Arbeide havde Interesse for Kommunen; men jeg sagde, og det har jo den ærede Landstingsmand slet ikke benægtet, at det Arbeide, hvortil her bevilges Penge, foretages ved Noget, der ikke er Kommunens Eiendom, men Statens Eiendom — det sagde jeg; men slet ikke Andet. Jeg tilføiede udtrykkelig — jeg gjentager det — det skeer tildeels for at hjælpe Kommunen. Hvad nu angaaer det her foreliggende Forslag af den ærede Landstingsmand til § 14, angaaende en Tilføielse til Nr. 2 — om Tilføielsen til Nr. 3 troer jeg at den ærede Indenrigsminister har sagt Alt, hvad der kan siges — saa vilde den ærede Landstingsmand virkelig gjøre mig Uret, naar han troer, at jeg har nogen som helst Lyft til at slaae mig til Ridder paa ham eller paa nogen som helst Anden. Jeg beder ham selv lægge Mærke til, at han snarest selv stader sin Indsigt ved at gjøre Forslag, der, saameget de end vidne om en bestemt Stemmning og Stræben hos ham, dog ikke kunne føre til noget